

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: M. G., narozený X, bytem X,
zastoupený: JUDr. Emil Flegel, advokát, se sídlem K Chaloupkám
3170/2, 106 00 Praha,

proti

žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, Odbor dopravy a silničního
hospodářství, IČ: 70890366, se sídlem Škroupova 18, 306 13 Plzeň,

v řízení o žalobě ze dne 29.5.2020 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2020 č.j. PK-DSH/3251/20,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2020 č.j. PK-DSH/3251/20 a jemu předcházející rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odboru správních činností, oddělení dopravních přestupků, ze dne 31.12.2019 č.j. MMP/408114/19 se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení k rukám advokáta JUDr. Emila Flegela částku 11.228 Kč a to ve lhůtě do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Včasnou žalobou ze dne 29.5.2020 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2020 č.j. PK-DSH/3251/20, jehož kopie byla připojena, kterým bylo dle § 90 Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen **správní řád**), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, odbor správních činností, oddělení dopravních přestupků (dále jen **správní orgán I. stupně**), ze dne 31.12.2019 č.j. MMP/408114/19, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 000 Kč a povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč za to, že se dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen **zákon o provozu na pozemních komunikacích**) porušením § 18 odst. 4 téhož zákona (dále jen **předmětný přestupek**).

2. V žalobě nejdříve žalobce odkázal na své odvolání, kde namítal, že vozidlo neřídil on, ale jeho bratr M. G. (dále jen **bratr žalobce**), přičemž ten měl policistům předložit doklady žalobce nacházející se ve vozidle, neboť vozidlo užívají oba. Tato tvrzení měl posléze bratr žalobce potvrdit při podání výpovědi. Správní orgány obou stupňů však dle tvrzení žalobce měly výpověď jeho bratra bagatelizovat jako „nevěrohodnou a nekonzistentní“ aniž přihlédly ke skutečnosti, že od řízení vozidla na uvedené trase, kterou bratr žalobce jezdí běžně i mnohokrát za den, uplynulo 5 měsíců a dotýčný si tak nemusel jednotlivé detaily jízdy vybavovat. Správní orgány rovněž neměly nijak přihlídnout ke skutečnosti, že svědek byl fakticky v pozici podání svědecké výpovědi proti sobě, kdy neochota se plně doznat k řízení vozidla logicky mohla pramenit z vědomí, že mu bude hrozit postih za přestupek. Jestliže tedy žalovaný bratrovi žalobce vytýkal např. to, že nevěděl, jakou jel rychlostí, pak z toho nevyplývá nic jiného, než že se svědek přiznal k řízení vozidla, ale popírá spáchání přestupku. Rovněž správní orgány nevysvětlily, jaký motiv by měl mít svědek k tvrzení, že vozidlo řídil v době spáchání přestupku. Dále žalobce namítal, že způsob provedení svědecké výpovědi byl v rozporu se zákonem. V této souvislosti odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 29.4.2014 č.j. 8 As 105/2013 – 50 a ze dne 9.9.2010 č.j. 1 As 34/2010 – 73. K tomu dále uvedl, že NSS setrvale judikuje, že svědek má sám souvisle vypovědět, co o věci ví, a teprve pak mu mají být kladeny otázky, jelikož dodržení tohoto postupu je významné při hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka. K tvrzením žalovaného - *Zdejší odvolací správní orgán dále uvádí, že odvolatelem předložený sken či kopie dokladů odvolatele a dokladu jeho bratra pana M. G., není sto prokázat, že by bylo možné dané osoby zaměnit, navíc sken či kopie dokladu pana M. G. je velmi tmavá a dost neostrá, tedy nelze podobu zmíněných osob na základě těchto fotografií jakkoli detailně porovnávat.* – žalobce podotkl, že odvolání podal datovou schránkou jako dokument pdf. obsahující barevné fotografie ve vysokém rozlišení. Pokud by se žalovanému předložená fotografie zdála „tmavá a neostrá“, mohl požádat žalobce o kvalitnější fotografii, či si ji opatřit sám, neboť k nim má jako orgán veřejné moci bezproblémový přístup v příslušných databázích. Dále namítal vnitřní rozpornost a účelovost argumentace žalovaného, když ten uvedl, že „*odvolatelem předložený sken či kopie dokladů odvolatele a dokladu jeho bratra pana M. G., není sto prokázat, že by bylo možné dané osoby zaměnit*“, ale zároveň tvrdil, že „*nelze podobu zmíněných osob na základě těchto fotografií jakkoli detailně porovnávat.*“ K tvrzení žalovaného ohledně neexistence pochybností o správné identifikaci žalobce ze strany policisty žalobce namítal, že nikdy netvrdil, že jeho aktuální podoba „znemožňovala“ svědkovi ztotožnění řidiče podle dokladů, ale to, že bratr žalobce v době kontroly vizuálně odpovídal vzhledu žalobce na fotografiích v jeho dokladech podstatně více než žalobce sám. Policista při pohledu na bratra žalobce tudíž nemusel pojmout podezření, že se nejednalo o osobu na předložených dokladech, a mnohem spíše by takové podezření pojal, kdyby mu své doklady skutečně předložil žalobce, který v rozhodné době vypadal diametrálně odlišně než na dokladech.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

Žalobce v této souvislosti odkázal na článek, [který pojednával o obdobném případě](#). Dále žalobce namítal neprokázání skutečnosti ze strany správních orgánů, zda vozidlo řídil právě on. Vina tak měla být žalobci dokázána pouze skutečností, že v místě silniční kontroly byly předloženy jeho doklady, bez ohledu na to, kdo je reálně předložil, a tím, že se policistovi podobá osoby za volantem a na dokladech zdála dostatečně odpovídající. Napadené rozhodnutí považoval žalobce za spekulativní a postavené na domněnkách, neboť skutkový stav věci nebyl zjištěn způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti. V souvislosti s tím žalobce také připomněl princip presumpce neviny a zásadu *in dubio pro reo*. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

3. **Napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 16.3.2020 č.j. PK-DSH/3251/20** bylo dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně č.j. MMP/408114/19 ze dne 31.12.2019, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích v souvislosti s porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona, za což mu byl uložen správní trest pokuty ve výši 3 000 Kč a úhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí mimo jiné vyplynulo, že předmětného přestupku se žalobce dopustil tím, že dne 26.4.2019 bylo hlídkou Policie ČR prováděno měření rychlosti jízdy vozidel v obci P. v úseku mezi křižovatkami K. x S. x K. a S. x P. x U. V. r. V čase 17:41 hodin bylo na vozovce ulice S. ve směru jízdy do ulice P. změřeno vozidlo tovární značky X, RZ: X, bílé barvy, které daným místem projíždělo nedovolenou rychlostí, přičemž mu byla přístrojem pro měření rychlosti LaserCam4 naměřena rychlost jízdy v obci, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/hod, a to 87 km/hod. Po odečtení odchylky měřicího zařízení ve výši 3 km/hod. při rychlostech do 100 km/hod. byla nejnižší skutečná rychlost 84 km/hod., což znamená překročení rychlosti nejméně o 34 km/hod. Vozidlo bylo následně zastaveno k silniční kontrole. Dle předložených dokladů bylo zjištěno, že řidičem vozidla byl žalobce. Bylo mu sděleno, jakého přestupku se dopustil, a že za přestupek mu bude příkazem na místě uložena pokuta ve výši 2 000 Kč. S tímto žalobce nesouhlasil, tedy bylo sepsáno oznámení přestupku, k němuž se odmítl vyjádřit a podepsat jej. Dne 22.5.2019 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno oznámení přestupku od Policie ČR. Správní orgán I. stupně na základě doložených podkladů rozhodl příkazem, proti němuž podal žalobce odpor a správní orgán I. vyrozuměl žalobce o pokračování v řízení a předvolal ho k ústnímu jednání. V průběhu řízení o předmětném přestupku proběhlo několik ústních jednání, při nich byli postupně vyslechnuti jako svědci oba policisté přítomni kontrole a rovněž bratr žalobce; žalobce se neúčastnil žádného z konaných ústních jednání. Poté vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž shledal žalovaného vinným z předmětného přestupku. Proti tomuto rozhodnutí se žalovaný odvolal, kdy namítal zejména to, že předmětný přestupek nespáchal on, ale jeho bratr, který se i přiznal. Jelikož nebyl bratr žalobce obviněn z nepravdivé výpovědi, považoval ji žalobce za pravdivou a věrohodnou. Rovněž žalobce namítal nezákonně provedený výslech svého bratra. Také upozornil na časovou prodlevu 5 měsíců mezi výslechem bratra a spácháním přestupku. Dále rozporoval správnost ztotožnění na základě dokladů policistou. Žalovaný i přes námitky žalobce považoval za spolehlivě prokázané spáchání předmětného přestupku žalobcem, a naopak jeho tvrzení o údajném spáchání přestupku bratrem za vyvrácené provedeným dokazováním. Poté se žalovaný vyjádřil k věrohodnosti výpovědi bratra žalobce, kterou shledal stejně jako správní orgán I. stupně nevěrohodnou,

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

neboť odpovědi na dotazy správního orgánu I. stupně byly různé a nekonzistentní. Věrohodnost výpovědi bratra žalobce byla dále zpochybněna dalšími provedenými důkazy. K námitce týkající se eventuálního postihu bratra žalobce za nepravdivou výpověď a z toho plynoucí pravdivost takové výpovědi, žalovaný uvedl, že skutečnost, že nebylo zahájeno řízení o přestupku, neznamená, že jeho výpověď musí být považována za věrohodnou. Skutečnost, zda byly splněny podmínky pro postih bratra žalobce za přestupek v souvislosti s úmyslnou nepravdivou výpovědí, považoval žalovaný za irelevantní. K námitce tvrzené nezákonnosti výsledku bratra žalobce žalovaný uvedl, že v daném případě byl výslech proveden způsobem, kdy bratrovi žalobce byly kladeny otázky, na které odpovídal. Skutečnost, že nevypovídal k věci volně, ale toliko reagoval na otázky jemu kladené, nepovažoval žalovaný za nezákonné. Rovněž považoval žalovaný ústní jednání konané v nepřítomnosti žalobce, při němž byla svědecká výpověď podána, za souladné se zákonem. Dále žalovaný uvedl, že skutečnost, že byl bratr žalobce vyslýchán s větším časovým odstupem (cca 4,5 měsíce), neznamená, že by si nemohl zásadní skutečnosti ve vztahu k předmětnému přestupku pamatovat, neboť šlo o přestupek, z něhož byl na místě uznán vinným a musel očekávat další postup ze strany správních orgánů. K námitce porovnání údajů na dokladech, provedení lustrace a porovnání podoby žalobce na dokladech s řidičem vozidla na místě žalovaný konstatoval, že výpověď pprap. Čermáka byla shledána věrohodnou, odpovídající dalším důkazům a podkladům. Dále uvedl, že předložený sken dokladů žalobce a dokladu bratra žalobce, nebyl sto prokázat, že by bylo možné dané osoby zaměnit, navíc sken dokladu bratra žalobce považoval za nekvalitní, kdy nebylo možné podobu zmíněných osob na jejich základě porovnávat. Navíc měl být pprap. Č. při kontrole s řidičem v přímém kontaktu, tedy měl možnost posoudit, zda osoba řidiče byla osobou totožnou s osobou na předložených dokladech. Rovněž odlišný vzhled žalobce zachycený na jím předložených fotografiích neznamenal dle žalovaného, že by změna vizáže znemožňovala pprap. Č. správnou identifikaci řidiče. Žalovaný také vyzdvihl argument správního orgánu I. stupně, že pokud by řidičem vozidla byl skutečně bratr žalobce, nikoli žalobce sám, tak by si jistě při seznámení s oznámením přestupku musel všimnout odlišných údajů zapsaných na oznámení přestupku, které neodpovídaly jeho totožnosti. V doplnění odvolání žalobce vytýkal žalovanému nesprávné úvahy ohledně nošení brýlí, ale také závěry ohledně nepovšimnutí si cizích údajů na oznámení o přestupku. Rovněž vytknul žalovanému nevypořádání se s přiznáním jeho bratra či neoznačení žalobce jako pachatele žádným z policistů. Dále zdůraznil zásadu presumpce nevinny a fakt, kdo nese břemeno důkazní a s tím související zásadu v pochybnostech ve prospěch. V závěru napadl postup správního orgánu I. stupně, neboť úkony v něm měla konat osoba k tomu nepověřená. Argumentaci brýlemi ze strany správního orgánu I. stupně považoval žalovaný za ryze doplňkovou a pro posouzení věci de facto nepodstatnou a irelevantní. K námitce stran vyjádření svědka ke kontrole toliko části oznámení ohledně specifikace přestupku se žalovaný plně ztotožnil s tím, že pokud by skutečně k předložení dokladů žalobce jeho bratrem došlo, tak bylo důvodné předpokládat, že by si řidič odlišných údajů všiml. Žalovaný považoval tvrzení bratra žalobce, že si nevšiml odlišných údajů, za nevěrohodné. Navíc tvrzení, že namísto žalobce řídil on, měl žalovaný na základě dokazování za vyvrácené. Současně s tím poukázal žalovaný na účelovost žalobcových tvrzení, jelikož ty uvedl až s významnou prodlevou od chvíle, kdy se o uznání jeho viny z předmětného přestupku dozvěděl. Žalovaný také nesouhlasil s údajným nepodložením rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy měl za to, že bylo vycházeno z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. K námitce tvrzeného

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

nevypořádání se s doznáním bratra žalobce, žalovaný uvedl, že tato výpověď byla vyhodnocena jako nedůvěryhodná, a proto nebylo doznání bráno v potaz. K námitce žalobce, že jej ani jeden z policistů neoznačil jako řidiče, nýbrž uvedli, že řidič byl ztotožněn dle dokladů, což je skutečnost, která má prokazovat naopak řízení ze strany bratra žalobce, žalovaný uvedl, že toto tvrzení je účelovým překrucováním výpovědi svědků, neboť z výpovědi svědka pprap. Č. nenabyl jakýchkoli pochybností o tom, že osoba ztotožněná jako řidič, byl skutečně žalobce. Žalovaný také považoval, s ohledem na zjištěný stav, provedení rekognice za nadbytečné. K argumentaci žalobce zásadou *in dubio pro reo*, žalovaný konstatoval, že v daném případě důvody pro takový postup neshledal, přičemž považoval důkazní břemeno ze strany správního orgánu I. stupně za unesené. Námitku týkající se oprávněné úřední osoby neshledal žalovaný důvodnou, neboť řízení o přestupku vedla oprávněná úřední osoba Bc. J. P. a písemnosti v průběhu řízení podepisovala Mgr. L. Š., která byla rovněž oprávněnou úřední osobou uvedenou na předních deskách spisu správního orgánu I. stupně. Z výše uvedených důvodů rozhodl žalovaný tak, jak je uvedeno v aktuálně žalobou napadeném rozhodnutí.

4. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 20.7.2020** nejdříve odkázal pro obdobnost žalobních námitek s těmi odvolacími na obsah napadeného rozhodnutí, přičemž na závěrech v něm učiněných i nadále trval. K odkazu žalobce na medializovaný případ, kdy muž opakovaně sváděl přestupky na svého bratra, žalovaný uvedl, že v tomto případě měl za prokázané, že vozidlo v době spáchání přestupku řídil žalobce, nikoliv jeho bratr. V důsledku toho považoval žalobcem uváděný případ za nepodstatný. Žalovaný rovněž nesouhlasil s tím, že by napadené rozhodnutí spočívalo na spekulacích a domněnkách. Naopak žalovaný byl přesvědčen o podloženosti závěrů učiněných v napadeném rozhodnutí, neboť ty měly oporu v provedeném dokazování. Současně dle názoru žalovaného byla v řízení dodržena i zásada materiální pravdy, neboť skutkový stav věci byl zjištěn způsobem prostým jakýchkoliv pochybností. Žalobce měl vinu žalobce ze spáchání předmětného přestupku za dostatečně prokázanou, kdy neshledal v postupu správního orgánu I. stupně ani ve svém postupu žádné pochybení, a proto soudu navrhl, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.
5. **Ze zasláního správního spisu vedeného žalovaným v této věci** vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 16.3.2020 i ve vyjádření žalovaného ze dne 20.7.2020 odpovídají obsahu spisu. Napadené rozhodnutí ze dne 16.3.2020 bylo žalobci doručeno prostřednictvím datové schránky dne 29.3.2020.
6. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb.**, soudní řád správní (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen **správní orgán**). Dle **§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.** ve věcech přestupků, za které zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je nejvýše 100 000 Kč, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu.
7. Dle **§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.** soud zruší napadené rozhodnutí pro vady řízení bez jednání rozsudkem pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, či proto, že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

8. Podle § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s. je-li žaloba důvodná, soud zruší napadené rozhodnutí pro nezákonnost nebo pro vady řízení. Zrušuje-li soud rozhodnutí, podle okolností může zrušit i rozhodnutí správního orgánu nižšího stupně, které mu předcházelo. Zruší-li soud rozhodnutí, vysloví současně, že se věc vrací k dalšímu řízení žalovanému, a právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, je v dalším řízení správní orgán vázán. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).
9. Dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o provozu na pozemních komunikacích „Fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více.“
10. Podle § 18 odst. 4 zákona o provozu na pozemních komunikacích „V obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km.h-1.“
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2020; soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba je důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť shledal splněné podmínky pro postup dle § 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.
12. První okruh námitek směřoval vůči hodnocení svědecké výpovědi bratra žalobce, k čemuž soud uvádí, že ten opakovaně v průběhu podání své výpovědi kvitoval tvrzení ohledně řízení vozidla v inkriminované době, tedy, že to byl právě on, kdo byl řidičem v době spáchání předmětného přestupku. K otázkám týkajících se konkrétních skutečností – počasí, směr jízdy – bratr žalobce uváděl, že již neví nebo pouze své domněnky. Věrohodnost svědecké výpovědi hodnotil žalovaný na str. 7-8 napadeného rozhodnutí. Soud po zhodnocení obsahu této svědecké výpovědi dospěl k názoru, kdy nesouhlasí s tvrzením žalovaného, že by tvrzení bratra žalobce byla nekonzistentní a nevěrohodná ve vztahu k tomu, zda řídil vozidlo. Bratr žalobce po celou dobu řízení (přesněji v průběhu podání svědecké výpovědi) potvrzoval tuto verzi skutkového děje. Na tomto místě soud podotýká, že ačkoliv se bratr žalobce doznal k řízení vozidla v inkriminované době, nelze vždy očekávat, že taková osoba (přebírající odpovědnost) bude zarytě tvrdit a s ochotou prokazovat svou vinu, ba naopak lze očekávat, že si bude ponechávat i nepatrný prostor pro svou budoucí argumentaci, kdyby byla následně z přestupku viněna ona sama. Z provedené výpovědi rovněž nevyplývá, že by bratr žalobce tuto skutečnost týkající se určení skutečného řidiče vozidla nějak dále ověřoval (nahlédnutím do knihy jízd), pouze se na ní shodl s žalobcem, tudíž je přirozené připouštět určité rozpaky či náznaky nejistoty v tvrzeních ohledně doznání se k řízení vozidla v inkriminované době. Rovněž tvrzení ohledně nevědomosti o stavu počasí či rychlosti, jíž se měl bratr žalobce vozidlem pohybovat, neshledává soud jako potvrzující nevěrohodnost výpovědi. Tyto drobné nedostatky lze z části přičítat odstupu spáchání přestupku od podání svědecké výpovědi, ale také rovněž opět předběžné taktice pro následující řízení o přestupku s bratrem žalobce, jakožto pachatelem předmětného přestupku. Neschopnost určit, kde k přestupku došlo, tedy, kde bylo vozidlo zastaveno a jakým směrem se pohybovalo, mohlo působit dojmem, že bratr žalobce pro absenci těchto informací nebyl s nejvyšší pravděpodobností řidičem vozidla v inkriminované době, avšak tato samotná skutečnost, kdy jak žalobce argumentoval projetím jeho bratra tímto místem opakovaně a jeho častým stavěním Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

policejními hlídkami, nelze vyloučit možnost, že si již nemusí přesně pamatovat, kde k tomu došlo, obzvlášť za situace, kdy tomu tak mohlo být vícekrát. Ohledně nenahlášení nesprávných údajů soud podotýká, že tato skutečnost rovněž není rozhodná, neboť bratr žalobce tak mohl učinit v prvním okamžiku úmyslně, aby se vyhnul odpovědnosti za přestupek a až posléze se rozhodl k předmětnému přestupku doznat (pohnutí svědomí či po rozpravě s žalobcem?). V této části tedy nelze přisvědčit tvrzení žalovaného stran nevěrohodnosti výpovědi bratra žalobce, neboť konstrukce vystavěná správními orgány v tomto směru nevylučuje pravdivost tvrzení bratra žalobce, který žádným jiným svým jednáním nezavdal příčinu, aby na něj bylo nahlíženo jako na osobu nedůvěryhodnou. Rovněž správní orgány za tímto účelem ani náznakem neuvedly, co svým jednáním bratr žalobce sledoval; kdyby tak učinily, mohly zjistit souvislosti, které by poté mohly dále přisvědčit názoru o nevěrohodnosti či účelovosti jeho výpovědi. Soudu nicméně za takové situace nezbyvá, než závěry správních orgánů ohledně nevěrohodnosti výpovědi svědka (bratra žalobce) označit za nepodložená a nepřesvědčivá, neboť výpověď učiněná v průběhu výslechu byla konzistentní a nijak nevylučovala žalobcem tvrzenou eventualitu. Ačkoliv lze přisvědčit správním orgánům ohledně strohosti výpovědi a její podezřelosti, bylo nutné vzít v potaz také to, že žalobce de facto vypovídá buďto vůči svému bratru (rodinnému příslušníku), nebo proti sobě samému, tudíž bude jeho výpověď, co se detailů týče, spíše skrovná. Za situace, kdy žalobce označí tvrzeného pachatele přestupku, přičemž ten se k tomuto přestupku dozná, je dle názoru soudu nutné, aby správní orgán provedl takové dokazování, které toto doznání buďto přesvědčivě vyvrátí, nebo jej potvrdí. Správní orgány však v tomto případě takové dokazování neprovedly a spokojily se „pouze“ s výpověďmi policistů, které by za jiných okolností pravděpodobně postačovaly (absence doznání jiné osoby), avšak v daném případě jsou dle názoru soudu nedostatečné a to i s přihlédnutím k absenci jiných nevyvratitelných důkazů či důkazů svědčících o opaku. Zejména je nutné poukázat v této spojitosti na to, že (ne)věrohodnost výpovědi bratra žalobce je konfrontována s výpověďmi obou policistů. Zjednodušeně řečeno, stojí proti sobě tvrzení dvou osob na každé straně, kdy lze sice argumentovat tím, že policisté jsou nezaujatí a žalobce s bratrem sledují své zájmy, tato skutečnost však automaticky neznamená nevěrohodnost svědecké výpovědi osoby sledující určitý zájem a naopak správnost výpovědi nezaujaté osoby, aniž by bylo i z dalších podkladů možné doznat její pravdivosti, což v daném případě možné nebylo (blíže k tomu dále v odůvodnění tohoto rozsudku). Současně soud konstatuje k hodnocení věrohodnosti výpovědi svědka, že pouze kladení otázek není tou nejlepší cestou, jak tento fakt ověřit. Způsobu ověření věrohodnosti svědka se v podrobnostech soud vyjadřuje v bodě (14) tohoto rozsudku.

13. Tvrzení týkající se nepostihnutí bratra žalobce za nepravdivou výpověď považuje soud za irelevantní, neboť pouhé nezahájení přestupkového řízení či jiného řízení za účelem potrestání, v tomto ohledu nemá vliv na přístup a pojmání věrohodnosti takové svědecké výpovědi.
14. Dále žalobce vytýkal správnímu orgánu I. stupně způsob provedení výslechu svého bratra, který považoval za v rozporu se zákonem, kdy spatřoval nezákonnost provedeního výslechu především ve způsobu jeho provedení, tedy, že byly bratru žalobce kladeny přímé otázky, aniž předtím dostal možnost volně se k celé věci vyjádřit. Na základě takto provedeního výslechu svědka dovozoval žalobce neobjektivnost závěrů správních orgánů, které hodnotily takto pořízenou výpověď jako nedůvěryhodnou a neschopnou vnést do zjištěného stavu věci žádné pochybnosti. V této souvislosti je soud nucen se přiklonit k tvrzení žalobce i jím použité judikatury NSS (ze dne 29.4.2014, č. j. 8 As 105/2013 – 50 a Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

ze dne 9.9.2010, č. j. 1 As 34/2010 – 73), neboť žalobcem citovaná judikatura svými závěry dopadá i na tento případ a je přílehlavá nastalé situaci, ač správní orgány jsou jiného názoru. Ačkoliv je v citovaných případech analogicky použit zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o.s.ř.), považuje soud tuto analogii za přípustnou. Obdobné názory, ač se již nejedná o citování judikatury či použití o.s.ř., lze nalézt i v komentářích ke správnímu řádu, konkrétně k § 55 : „Z pohledu kriminalistické taktiky se v této souvislosti musí rozlišovat následující stadia výsledku (Musil, Konrád, Suchánek, 2004, s. 331): monolog - poté by měl být vyslýchaný vyzván, aby spontánně vypověděl k věci vše, co sám vnímal, případně co se dozvěděl od jiných osob a co považuje ze svého hlediska za podstatné. V tomto stadiu by se výpověď neměla přerušovat. Nicméně je přípustné usměrňovat vyslýchaného požadovaným směrem k systematické výpovědi, přípustné jsou i jisté přestávky z důvodu protokolace výsledku; dialog - zpravidla při výpovědi svědka dojde k formulaci dalších otázek, které reagují na již učiněnou část výpovědi. Pro toto stadium je tak typická aktivní role vyslychajícího. Podstatou je zde kladení cílených, doplňujících, konkretizujících a kontrolních otázek. Otázky by měly být, pokud možno, krátké a srozumitelné. Je zakázáno pokládat otázky sugestivní a kápiciozní.“ (FIALA, Zdeněk. *Správní řád: praktický komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2020. Praktický komentář. ISBN 978-80-7598-797-6.). Nicméně nelze upřít žalovanému, že v mnoha případech se bude jednat skutečně pouze o formální pochybení, nelze však tato tvrzení paušalizovat na veškeré případy či veškeré výpovědi, obzvláště ne v případě, kdy se může jednat o klíčovou výpověď, v níž se doznal ke spáchání přestupku „skutečný“ pachatel (prozatím neprokázaný). Tím, že správní orgán I. stupně neposkytl bratru žalobce prostor k tomu, aby se volně svými vlastními slovy vyjádřil a popsal jím samým vnímanou situaci, znemožnil do značné míry, ne-li zcela, objektivně posoudit a vyloučit (ne)věrohodnost jeho výpovědi. Bratr žalobce mohl v průběhu volné části své výpovědi uvést skutečnosti, které by na pevně vyvrátily či potvrdily skutečnosti vedoucí správní orgán I. stupně k tomu, zda byl skutečně v inkriminované době řidičem vozidla, a tím by i poskytl dostatek příležitostí správnímu orgánu I. stupně porovnat takto získané informace s těmi vyplývajících z dalších shromážděných podkladů k rozhodnutí. V důsledku toho by poté bylo možné s větší mírou přesvědčivosti rozhodnout o (ne)věrohodnosti jeho tvrzení. Správním orgánem I. stupně následně pokládané otázky a na ně získané odpovědi již tvoří pouhé útržky, které mohou v celkovém kontextu být vykládány jinak, a nelze je zcela vyvrátit či popřít. Z toho důvodu je tedy třeba na ně nahlížet spíše jako na možné než nemožné, neboť bratr žalobce dle názoru soudu neuvedl v průběhu svého výsledku žádnou odpověď, kvůli které by bylo možné jeho výpověď zcela jednoznačně označit za nevěrohodnou. Postup správního orgánu I. stupně tak mohl významnou měrou ovlivnit vypovídací hodnotu důkazu – svědecké výpovědi – pro další posouzení a postup ve věci samé. Tím, že žalovaný takový postup svým rozhodnutím aproboval, zatížil i své rozhodnutí toutéž procesní vadou.

15. Současně považuje soud za vhodné i odpovídající situaci, aby správní orgány posuzovaly věrohodnost svědecké výpovědi v širší perspektivě, než pouze zpochybňovaly jednotlivé odpovědi vyslýchaného. Správní orgány se měly, jak již bylo uvedeno, zabývat i motivem a vztahem mezi bratry (zda např. nešlo o schválnost či „tahání železa z ohně“ tak, aby žalobce přestupkem neutrpěl větší újmy než jeho bratr, který tak převzal odpovědnost za přestupek).
16. Žalovaný měl dle žalobce rovněž učinit své rozhodnutí vnitřně rozporným a svá tvrzení uvádět účelově ve vztahu ke srovnání žalobcem předloženým fotografiím dokladů. V první řadě považuje soud za nezbytné uvést na pravou míru žalobcem z kontextu vytržené Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

tvrzení žalovaného ohledně předložených fotografií doručených prostřednictvím datové schránky. Žalovaný svými tvrzeními pouze konstatoval, že z předložených fotografií není možné jednoznačně tvrdit, že by bylo možné žalobce s jeho bratrem zaměnit; rovněž z důvodu tmavosti fotografie zachycují doklad bratra žalobce a její neostrosti nebylo možné provést detailní porovnání. Současně s tím žalovaný dále uvedl, že policista pprap. Č. na místě silniční kontroly byl s řidičem v přímém kontaktu, tedy měl možnost posoudit, zda osoba řidiče byla totožná s osobou na předložených dokladech. K tomu soud uvádí, že jakékoliv detailní porovnávání dvou osob pouze z fotografií není možné provést takovým způsobem, který by garantoval nezpochybnitelný výsledek takového porovnání, tím více, není-li poskytnutá fotografie v nejvyšší kvalitě, bez ohledu na to, zda žalobce předložil barevný sken s vysokým rozlišením. Svá tvrzení proto žalovaný dále podložil závěry učiněnými pprap. Č., který měl příležitost osobního porovnání fotografií na dokladech přímo s fyzickou osobou pachatele přestupku. Na těchto tvrzeních žalovaného tudíž soud neshledal nic účelového stejně jako vnitřně rozporného, jak tomu tvrdí žalobce.

17. Žalobce v souvislosti s tím dále zpochybňoval závěry policisty, který ho měl identifikovat jako řidiče, neboť jej na základě předložených dokladů bylo možné zaměnit právě s jeho bratrem. K této námitce soud uvádí, že žalobce se pokoušel tímto argumentem zpochybnit výsledek provedené identifikace policistou. Pro své závěry předložil sken bratrova řidičského průkazu, bratrem předložený řidičský a občanský průkaz žalobce a současný aktuální žalobcův řidičský průkaz. Na základě těchto předložených skenů se poté snažil docílit přípustnosti záměny žalobce s jeho bratrem pro jejich podobnost na předložených průkazech. Jelikož se v této rovině jedná pouze o polemiku nad tím, zda bylo možné, aby k takové záměně došlo, nelze vyloučit možnost, že lze žalobce s jeho bratrem zaměnit, nicméně pro rozhodnutí ve věci tento argument nemá větší váhy, neboť sám o sobě není způsobilý učinit rozhodnutí nepřezkoumatelným či nezákonným, pouze vyjadřuje povinnost správního orgánu dostatečně zjistit skutkový stav věci takovým způsobem, aby bylo postaveno na jisto, kdo byl v inkriminované době řidičem vozidla, a je tak odpovědný za předmětný přestupek. Pravdivost tvrzení žalobce, zda došlo k záměně, mělo být tedy předmětem dalšího dokazování za účelem vyvrácení důkazů a tvrzení žalobce v tomto směru.
18. Nicméně nelze si nepovšimnout, že žalobcem předložené skeny průkazů (občanský průkaz a 2 řidičské průkazy žalobce a řidičský průkaz bratra žalobce) doručené žalovanému prostřednictvím datové schránky dne 3.3.2020 odhalují skutečnost, že řidičský průkaz, jež měl bratr žalobce policistům předložit (č. EB ...), byl v době spáchání přestupku (26.4.2019) již neplatný, neboť jeho platnost vypršela dne 11.12.2015, kdy je osoba neplatný doklad povinna odevzdat na příslušném úřadu. V oznámení přestupku ze dne 26.4.2019 je uveden řidičský průkaz č. EK ..., který mezi žalobcem poskytnutými skeny dokladů není, přičemž toto zjištění je tak v rozporu s výše uvedeným tvrzením žalobce o předložení řidičského průkazu č. EB ... (řidičský průkaz s reálnou podobou bratra žalobce má č. EE ..., platnost do 21.12.2019). Současně se jeví jako podezřelé, že žalobce předložil sken řidičského průkazu k prokázání své aktuální „odlišné podoby“ platný ode dne 11.11.2019 č. EN ..., který z hlediska časové platnosti nenavazuje na údajně žalobcem předložený řidičský průkaz. Ve správním spise správního orgánu I. stupně (přesněji na jeho konci) jsou založeny nečíslované listy správního spisu, konkrétně printscreeny z evidence řidičů (žalobce a jeho bratra), z nichž není patrné, kdy do něj byly založeny, avšak je z nich patrná podoba žalobce na řidičském průkazu platném v době spáchání přestupku – v kartě žalobce (stažení souboru 2019-08-02) je uveden řidičský průkaz č. EK ...; datum vydání Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

15.12.2015 a platnost do 15.12.2025, přičemž tento řidičský průkaz je uveden v oznámení přestupku, tudíž byl příslušníkům Policie ČR při kontrole předložen. Oprávnění k řízení motorového vozidla, tj. řidičský průkaz, je osoba povinna prokázat právě předložením příslušného dokladu, tudíž jej má nepochybně při sobě a nikoli ve vozidle, které navíc užívá více osob. Z žalobcem předložených dokladů a tvrzení ohledně záměny s jeho bratrem soud nenabyl dojmu, že by k takové záměně mohlo dojít, nicméně jedná se o pouhé domněnky, které ve vztahu k výše uvedeným nevysvětleným faktům způsobují trhlinu ve skutkovém stavu věci, který není soud na základě shromážděného materiálu jakkoliv objasnit či vyloučit s jistotou žalobcem tvrzený příběh.

19. V souvislosti s výše uvedenými body odůvodnění rozsudku, v nichž soud shledal námitky žalobce důvodnými, nezbyvá než přisvědčit i námitce žalobce stran nedostatečně zjištěného stavu věci a zohlednění zásady *in dubio pro reo*. Soud shledal tuto námitku důvodnou, neboť dosavadní zjištění správních orgánů nepostačují pro to, aby byla vyloučena eventualita, že předmětný přestupek skutečně spáchal namísto žalobce jeho bratr. Ačkoliv si správní orgány pro vydání rozhodnutí zajistily relativně dostatek podkladů, nelze na jejich základě s nejvyšší pravděpodobností vyloučit žalobcem předložený skutkový děj. V této souvislosti soud zejména vytýká správnímu orgánu I. stupně nedůslednost v trvání na přítomnosti žalobce při jednání a provedení jeho výslechu či podání vysvětlení. Komparací svědecké výpovědi žalobce s výpovědí jeho bratra mohly být zjištěny relevantní skutečnosti pro posouzení věrohodnosti obou osob, stejně jako reálnosti žalobcem předloženého skutkového děje. Rovněž se žalovaný vůbec nezabýval skutečností, zda bylo vůbec možné, aby žalobce či jeho bratr mohl v inkriminované době být na místě, kde došlo ke spáchání přestupku. Namísto toho správní orgány přistoupily k jednoduššímu vypořádání se s věcí, a to znevěrohodnění výpovědi bratra žalobce, ačkoliv k takovým závěrům nebylo na základě jejího obsahu zatím možné dojít. Ačkoliv správní orgány obou stupňů podpořily své závěry ohledně nevěrohodnosti výpovědi bratra žalobce výpověďmi policistů, ty v daném případě a za daných okolností nelze považovat za jediné věrohodné a správné východisko, neboť ani policisté nejsou neomylní (tím soud nezamýšlí snižovat jejich věrohodnost či spolehlivost), nýbrž za situace, kdy proti sobě stojí dvě výpovědi proti dvěma výpovědím, a k přestupku se doznává osoba, která by jinak mohla uniknout postihu za jeho spáchání, je třeba trvat na důslednějším a přesvědčivějším vyvrácení děje tvrzeného žalobcem. Jak již bylo naznačeno, správní orgány si měly vyžádat osobní přítomnost žalobce na jednání, a to i pod pohrůžkou přistoupení k uložení pokuty či předvedení, ale také si vyžádat předložení knihy jízd, na kterou se správní orgán I. stupně bratra žalobce dotazoval v průběhu podání svědecké výpovědi. Jelikož zjištěný stav věci a způsob provedení svědecké výpovědi bratra žalobce, společně s dalšími nejasnostmi (předložené doklady) neumožňuje vyloučit žalobcem předložený skutkový děj, kdy je nutno s ohledem na přiznání se ke spáchání předmětného přestupku bratrem žalobce dbát o to více na pečlivě a přesvědčivě zjištěný stav věci, považuje soud tuto námitku za důvodnou. Protože správní orgány této povinnosti nedostály, je na místě aplikovat ve prospěch žalobce zásadu *in dubio pro reo*, neboť zjištěný skutkový stav věci není s to prokázat, zda skutečným pachatelem předmětného přestupku byl žalobce či jeho bratr.
20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 16.3.2020 i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 31.12.2019 a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 1 věta první, odst. 3, 4 a 5 s.ř.s. (**výrok I. rozsudku**) s tím, že s ohledem na výše uvedené zavazuje soud svým právním názorem správní orgán I. stupně k tomu, aby zjistil, zda v inkriminovanou Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.

dobu žalobce mohl být řidičem vozidla a spáchat tak předmětný přestupek, nebo vyloučil tuto eventualitu. Soud ponechává na úvaze správního orgánu I. stupně, zda za tímto účelem provede další dokazování či „pouze“ doplní stávající důkazy společně s odpovídající argumentací.

21. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměně advokáta stanovené podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen **advokátní tarif**). Zástupce žalobce, advokát, je plátcem daně z přidané hodnoty, proto se částka odměny zvyšuje o DPH vypočtenou podle zákona č. 235/2004 Sb. za použití sazby platné v době rozhodnutí soudu, tj. 21 %. Sazba za jeden úkon právní služby, kdy advokát zastupuje dvě či více osob ve věcech žalob projednávaných podle soudního řádu správního, činí podle § 9 odst. 4 písm. d), § 7 advokátního tarifu 3 100 Kč a podle § 13 odst. 1 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku 300 Kč. Odměna advokáta sestává ze dvou úkonů právní služby, a to úkonu podle § 11 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu (převzetí a příprava věci) a úkonu podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (za sepsání žaloby), tj. 6 200 Kč. K odměně za dva úkony právní služby přísluší režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč dle § 13 odst. 1 advokátního tarifu, tedy 600 Kč. Náhrada za daň z přidané hodnoty činí 1 428 Kč. Žalobcem důvodně vynaložené náklady řízení tak činí celkem 11 228 Kč a v této výši je soud uložil žalovanému žalobci nahradit k rukám jeho zástupce dle § 149 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. K plnění byla dle § 160 odst. 1 o.s.ř. ve spojení s § 64 s.ř.s. stanovena s ohledem na technické možnosti žalovaného správního orgánu lhůta jeden měsíc od nabytí právní moci tohoto rozsudku (**výrok II. rozsudku**). Zástupce žalobce požadoval v podání bez data doručeným soudem dne 24.2.2021 prostřednictvím datové schránky sice odměnu za tři právní úkony, kromě výše uvedených úkonů i za repliku ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, avšak v této věci ze strany žalobce nebyla žádná replika podána, a vyčíslení náhrady nákladů řízení nelze považovat za úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, proto byla přiznána odměna toliko za dva úkony právní služby.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 29. ledna 2021

JUDr. Alena Hocká, v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. P.